

zijn afleiding en zijn „romantiek” zocht, reikhalsde, min of meer bewust, naar religieusen zelfinkeer, naar afscheiding van de wereld en haar stormen, naar mystieke bevrediging. Eens te meer had het menschedom zijn geduld verloren. Al wie zich nog niet moedeloos en teleurgesteld van God en zijn eeuwige wetten had afgekeerd, wierp zich blindelings in een vaag piëtisme, verwachtend openbaringen van het bóvennatuurlijke, wijl in de natuur, ook de menselijke, niets dan voosheid, wreedheid, afgrijselijke wedijver te heerschen schenen....

Huib begreep het allemaal wel. Maar hij-voor-zich bleef vertrouwen. Onweersprekelijk, de laagheid was een macht in de wereld, die misschien wel nooit te overwinnen zou zijn. De natuur, het wereldbestel, God.... alles bleef ten eenen male onbegrijpelijk.

Maar óók de schoonheid blééf. Voor hen die haar zien en genieten kunnen. In menschen leefde, bij al het demonische, angstwekkende, het op verderf gerichte, ook iets oneindig heerlijks, ja aanbiddelijks: het fijne, zachte gevoel, het edele denken, de echte teederheid.... Dat steeds weer te zoeken — te zien — te beschrijven — te glorifieeren, het zou zijn taak blijven tot het einde van zijn dagen....

Doorwerken dus. Op zijn eigen manier. Met absolute toewijding. Met de eenige, de algeheele, de hartstochtelijke overgave.

Doorwerken — onder álle omstandigheden....

„Huib lief”, vroeg Pauline op een avond, terwijl zij zijn thee naast hem neerzette, even haar hoofd langs het zijne boog — zoodat hij haar wang voelde gloeien — „denk je er nog wel dikwijls aan, dat je een vrouw hebt?”

„Liefste! Mijn liefste!” schrok hij heftig op, haastig zich omwendend en naar haar grijpend: „Kom hier, kom bij me!”

Maar al weggewipt was zij, na een vluchtigen blik.

„De heerlijkheid!.... Ik zal haar straks wel....” mompelde hij met een teederen glimlach.

En werkte door.

(Wordt vervolgd).

